

РЕШЕНИЕ

№ 15493

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **448** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на С. И. И., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № ГРАМ-2043565/10.01.2026г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП (ЗППАМ), издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, с която поради извършено нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП е временно отнето свидетелството за управление на МПС на жалбоподателката до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.
В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Излагат се доводи, че жалбоподателката не е собственик на процесния автомобил и че тя не е била уведомена от собственика за липсата на застраховка и за прекратяването на регистрацията, тъй като самият той не е знаел за това – не е получил уведомление по чл.574, ал.10 от КЗ. Поддържа, че целта на закона не е произволното отнемане на СУМПС, а реалното съблюдаване на правилата за поведение и охраняване на сигурността и безопасността при движение по пътищата. Изтъква, че още на следващия ден – 11.01.2026г. е сключена застраховка „Гражданска отговорност“, поради което продължаващото действие на мярката не допринася за постигане на целите на закона и се явява несъразмерно ограничаване на правата. Излага доводи, че в оспорената заповед не са изложени мотиви защо административният орган е приложил мярката по чл.171,т.1, б. „з“, „гг“ ЗДвП вместо тази по чл.171, т.1, т.1,б. „е“ ЗДвП. Моли се за отмяна на оспорената заповед и за присъждане на сторените по делото разноски.

В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателката се явява лично, като поддържа

жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разности по чл.38,ал.1,т.3 от Закона за адвокатурата.

Ответникът – младши автоконтролор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, не се явява и не се представлява по делото, и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заповед № ГРАМ-2043565/10.01.2026г., издадена от А. С. С., на длъжност младши автоконтролор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, е наложена на С. И. И. принудителна административна мярка по чл.171, т.1,б. „з“, подг. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че С. И. И. управлявала на 10.01.2026г. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]лек автомобил М.“ Д М. с рег. СВ 4693 СВ, собственост на И. И., след като автомобилът е бил със служебно прекратена регистрация от 09.12.2025г. Заповедта е издадена във връзка със съставен на С. И. Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 4891917 от 10.01.2026г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП – за това, че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Отделно на жалбоподателката бил съставен и АУАН № 4891918 от 10.01.2026г. за нарушение на чл.638,ал.3 Кодекса за застраховането, тъй като управлява МПС, на което не е собственик и което няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.

На 11.01.2026г. за лек автомобил с [рег.номер на МПС] е сключена от собственика застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност до 10.01.2027г. включително.

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка,съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. В случая мярката е наложена за констатирано нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

Наличието на посочената хипотеза по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП е безспорно, предвид съставения АУАН № 4891917 от 10.01.2026г. за нарушаване на чл.140, ал.1, предл.1 от ЗДвП. Неотносими към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липса на знание у жалбоподателката относно прекратяването на регистрацията, съответно, че собственикът е бил уведомен за това обстоятелство. Със съставянето на АУАН за нарушение от кръга на посочените в разпоредбата, за административния орган възниква правомощието да наложи

принудителната мярка, без той да има право да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимо и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП не се изисква от административния орган, издаващ заповедта, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство относно дерегистрацията, както и дали собственикът е бил уведомен за липсата на задължителна застраховка, съответно за прекратяването на регистрацията.

Оспорената заповед обаче е материално незаконосъобразна поради следното:

Видно от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП, принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага на водач, който, извън случаите по букви "а" – "ж", при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В хипотезата на чл.171,т.1,б. е“ от ЗДвП, на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

Анализът на двете разпоредби показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката в двете хипотези, доколкото липсата на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл.143, ал.10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за извършване на нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП. Следователно възниква въпросът коя е приложимата разпоредба в случаите, когато водачът управлява МПС без сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а едновременно с това превозното средство е с прекратена регистрация съгласно чл.143,ал.10 от ЗДвП поради липса на такава застраховка.

На първо място, видно от текста на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подт. "гг" от ЗДвП, същата е субсидиарно приложима – когато не са налице случаите по букви "а" – "ж". Това означава, че при управление на МПС без застраховка „Гражданска отговорност“ следва да се наложи мярка по чл.171, т.1,б. „е“ от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП - да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрация на превозното средство. Необходимо е да се отбележи, че въпросът коя е приложимата разпоредба има конкретно практическо измерение, тъй като макар и в двата случая да се прилага една и съща по съдържание принудителна административна мярка /временно отнемане на СУМПС/, има разлика по отношение на срока – по б. „е“ мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, а по б. „з“, подт. „гг“ - до решаване на въпроса за отговорността на лицето. Доколкото по б. „е“ продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, в резултат на което да се преустанови действието на мярката, в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат, т.е. от произнасянето на административнонаказващия орган. От такава гледна точка хипотезата на чл.171,т.1,б. е“ ЗДвП е по-благоприятна от тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подт. "гг"от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката.

При това положение, дори да се приеме, че административният орган има право на избор дали мярката да се наложи по чл.171, т.1, б. е“ или по чл.171,т.1 ,б. "з", подт. "гг"от ЗДвП, то принципът по чл.6, ал.2 и 3 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която е тази по чл.171, т.1, б. е“ от ЗДвП. В конкретния случай това не е сторено.

Предвид изложеното, оспорената по настоящото дело заповед се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора жалбоподателката има право на разноските по делото за платена държавна такса. Направено е и искане за присъждане на адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.1,т.3 от Закона за адвокатурата, което следва да бъде оставено без уважение, тъй като по делото е приложен договор за правна защита и съдействие, сключен между адв. И. В. И. и С. И. И., но не се установява да са извършвани действия по процесуално представителство от адв. И. - жалбата е подадена и подписана с електронен подпис от С. И., която е извършила самостоятелно и всички останали процесуални действия по делото, в това число явяването и участието в съдебно заседание.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на С. И. И. Заповед № GRAM-2043565/10.01.2026г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП, издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на С. И. И. разноски по делото общо в размер на 5.11 евро.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: